HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בתים וחצרות. שני בתים פתוחים לשתי חצרות שתים לכל חצר ושתי חצרות פתוחות לשתי: **כמאן דסתימי דמי.** דהא לגבי מבוי כמאן דסתימי הוו דהא חצרות מפסיקות ביניהם שתין הבתים מויתין להם: **אפשר דמבטלי.** שני בתים שבחצר רשות אחד מיירייהו והוי כל החצר שלו ומותר להוציא מביתו לחצר: **פוף פוף בית לינה.** בכל חצר בתים ליכא ורב בעי שני בתים לכל חצר: **אלא אמר רב חסדא.** טעמא לאו משום בתים וחצרות פתוחות לתוכו הוא דרב בין עירבו בין לא עירבו מכיון דפתימי שתי חצרות למבוי בתים לכל חצר תורת מבוי עליו ויתר בלחי וקורה והיינו טעמא דכי עירבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי לסור לטלטל בו וכי לא עירבו שרי: **מי גרם לחצירות שיאסרו.** על המבוי להצריכו שיתוף להוציא מן החצירות לתוכו: **בתים.** הוא דגרמי לו דאי לאו משום בתים דכל חד וחד יכול לטלטל בחצרו ומבוי רשות אחת הוא: **אפשר וכו' ואיבא למ"ד בעירובין.** עי' עירובין דף עג ע"ב תוס' ד"ה ושוין **אלא פרש לבסוף סוכא.** וכ"כ רש"י סוכה יח ע"ב ד"ה לפחותא ועיין בשער המלך פ"ג מהלי לולב:

מוסף רש"י

בתים וחצרות פתוחין לתוכו. בתים פתוחין לחצרות וחצרות למבוי, שכן היה דרכן שתין בתים פתוחין לחצר למתיישבין, וכל חצר משתמר בכ"ש ומשמנה אינו לפי כמיס, אבל בחמורי כיס מוקצה לו ואסור לטלטל (עירובין ה.). ומקן יין לסוכן שתופי זו לו ושמעורבות יתר דרך פתחיהם חלת ושביל לכו (שם עד.). **לולב וכל מכשיריו.** כלומר מיקויים ומפילו לקוללו מן הממובר ולגבוי (סוכה מב.).

רבינו חננאל

בתים וחצרות פתוחין לתוכו, והכא כיון שעירבו כאילו אין שם חצר וכולן בתים נינהו. ואפילו נשתתפו כיון שאין שם (בתים) [וחצרות] אין שתוף מועיל באותו מבוי. כך יש לומר כי לא עירבו נמי, כיון שהן אסורין להוציא מן הבתים לחצר לחשוב אותן הבתים כאלו סתומין הן שאין להם רשות להשתמש מן הבתים לחצר, וחצר איכא בית ליכא, לטעמיה דרב הילך מטלטלין במבוי שאין לו בית. ומפרק יחכן שיבטלו כל בני החצר רשותם לגבי חד, וכיון שמבטלין רשותם לגביה יש לו להוציא מן הבית לחצר. כדתנן נתנו לו רשותם הוא מותר והם אסורים, וקי"ל הא דתנן נתנו לו רשותם רשותם מעיקרא מקודם ג)שיבטל הויא רשותא לגבייהו. **ואקשינן** וכיון שבטלו כל בני חצר רשותם לגבי חד נעשו כל הבתים שלו וכולן כחד בית דמי, ואחד הן חשובין, ורב לא אמר אלא בתים ומיעוטי בתים שנים, והכא ליכא שני בתים והיאך מתיר רב. **ופריקו** עוד כגון שבני חצר בטלו רשותם מן הבקר עד חצי היום לגבי ראובן בפירוש ומחצי היום ולהלן לגבי שמעון, שנמצאו ראובן ושמעון שניהם מותרין בחצר זו, דהא שמעינן לרב דאמר מבטלין וחזרין ומבטלין. **ואקשינן** תוב סוף סוף בעת שמותר לזה להשתמש בחצר זה אסור, ואותה העת אין שם בחצר אלא בית ראובן בלבד. ומחצי היום ולהלן בית שמעון לבדו ואין לראובן בה רשות להשתמש, ומ"מ לא תמצא ב' בתים מותרין בחצר זו בעת אחת. **ופריק** רב אשי פירוק אחר ואמר מי גרם לחצירות הללו הפתוחות למבוי להיאסר בהן לטלטל בתים, מפני אלו הבתים שהן פתוחין לתוכן ולא עירבו, שאלו לא היו בהן בתים מותרין היו השוכבים שם לטלטל בה בכולה שהן כמו קרפף שמותר השוכב בו לטלטל בכולן, וגם המבוי לא נאסר בהן מילטול אי לא מפני הבתים שהן פתוחים לתוכה ואינם. כלומר כיון שלא עירבו תחשבם כאלו סתומים הם ואינם כלל. הלא אילו היו סתומין היה הטלטול מותר בהם עכשיו יהיה מותר, ועמדו דברי רב אשי. ועיקר דברי רב ופירושם בעירובין פרק הדר עם הנכרי בחצר, ופירשנום שם. ושמעינן מינה דרבנן פליגי על ר' שמעון דתיר דרך גגות ודרך חצירות ודרך קרפיפות. ואע"ג דאמר רב הלכתא כר' שמעון בפרק כל גגות העיר רשות אחת הן, לגבי אינשי לא שרינן בכי האי גוונא, בהדהיא קי"ל הילכתא דרבנן) וכהלליה דרבי עקיבא דאמר כל

ג) עירובין ה. יב: עב: עה:], ד) [ל"ל מיוסן], ה) יבמות ע:, ו) סוכה מב., ז) [שמות לח], ח) [לך קל.].

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה שכן אם מצא: (ב) תוס' ד"ה מי גרם וכו' מותר למבוי לטלטל בכולו להם רב: (ג) ד"ה לא לכל וכו' וה"ה מאמר וכו' לכל מלות: (ד) ד"ה מאמר וכו' בלא למכשיריו: (ה) ד"ה ושוין וכו' לקיש ומחזי סם עבר: (ו) בא"ד אבל לקיש ומחזה כל"ל ותיבת סוכה נמחק:

גליון הש"ס

גמ' לא לכל אר"א מכשירי מצוה. עי' כס: בני מ"ש בסוף הספר בגליונות: רש"י ד"ה ושמעי' ליה להי"א וכו' מופנה הוא **החיא** דעני. עי' כלים"י יבמות דף ע ע"ב ד"ה ושמעי' לי' ב"ק ו"ע: **תוס'** ד"ה **אפשר** וכו' **ואיבא** למ"ד בעירובין. עי' עירובין דף עג ע"ב תוס' ד"ה ושוין **אלא פרש לבסוף סוכא.** וכ"כ רש"י סוכה יח ע"ב ד"ה לפחותא ועיין בשער המלך פ"ג מהלי לולב:

מוסף רש"י

בתים וחצרות פתוחין לתוכו. בתים פתוחין לחצרות וחצרות למבוי, שכן היה דרכן שתין בתים פתוחין לחצר למתיישבין, וכל חצר משתמר בכ"ש ומשמנה אינו לפי כמיס, אבל בחמורי כיס מוקצה לו ואסור לטלטל (עירובין ה.). ומקן יין לסוכן שתופי זו לו ושמעורבות יתר דרך פתחיהם חלת ושביל לכו (שם עד.). **לולב וכל מכשיריו.** כלומר מיקויים ומפילו לקוללו מן הממובר ולגבוי (סוכה מב.).

רבינו חננאל

בתים וחצרות פתוחין לתוכו, והכא כיון שעירבו כאילו אין שם חצר וכולן בתים נינהו. ואפילו נשתתפו כיון שאין שם (בתים) [וחצרות] אין שתוף מועיל באותו מבוי. כך יש לומר כי לא עירבו נמי, כיון שהן אסורין להוציא מן הבתים לחצר לחשוב אותן הבתים כאלו סתומין הן שאין להם רשות להשתמש מן הבתים לחצר, וחצר איכא בית ליכא, לטעמיה דרב הילך מטלטלין במבוי שאין לו בית. ומפרק יחכן שיבטלו כל בני החצר רשותם לגבי חד, וכיון שמבטלין רשותם לגביה יש לו להוציא מן הבית לחצר. כדתנן נתנו לו רשותם הוא מותר והם אסורים, וקי"ל הא דתנן נתנו לו רשותם רשותם מעיקרא מקודם ג)שיבטל הויא רשותא לגבייהו. **ואקשינן** וכיון שבטלו כל בני חצר רשותם לגבי חד נעשו כל הבתים שלו וכולן כחד בית דמי, ואחד הן חשובין, ורב לא אמר אלא בתים ומיעוטי בתים שנים, והכא ליכא שני בתים והיאך מתיר רב. **ופריקו** עוד כגון שבני חצר בטלו רשותם מן הבקר עד חצי היום לגבי ראובן בפירוש ומחצי היום ולהלן לגבי שמעון, שנמצאו ראובן ושמעון שניהם מותרין בחצר זו, דהא שמעינן לרב דאמר מבטלין וחזרין ומבטלין. **ואקשינן** תוב סוף סוף בעת שמותר לזה להשתמש בחצר זה אסור, ואותה העת אין שם בחצר אלא בית ראובן בלבד. ומחצי היום ולהלן בית שמעון לבדו ואין לראובן בה רשות להשתמש, ומ"מ לא תמצא ב' בתים מותרין בחצר זו בעת אחת. **ופריק** רב אשי פירוק אחר ואמר מי גרם לחצירות הללו הפתוחות למבוי להיאסר בהן לטלטל בתים, מפני אלו הבתים שהן פתוחין לתוכן ולא עירבו, שאלו לא היו בהן בתים מותרין היו השוכבים שם לטלטל בה בכולה שהן כמו קרפף שמותר השוכב בו לטלטל בכולן, וגם המבוי לא נאסר בהן מילטול אי לא מפני הבתים שהן פתוחים לתוכה ואינם. כלומר כיון שלא עירבו תחשבם כאלו סתומים הם ואינם כלל. הלא אילו היו סתומין היה הטלטול מותר בהם עכשיו יהיה מותר, ועמדו דברי רב אשי. ועיקר דברי רב ופירושם בעירובין פרק הדר עם הנכרי בחצר, ופירשנום שם. ושמעינן מינה דרבנן פליגי על ר' שמעון דתיר דרך גגות ודרך חצירות ודרך קרפיפות. ואע"ג דאמר רב הלכתא כר' שמעון בפרק כל גגות העיר רשות אחת הן, לגבי אינשי לא שרינן בכי האי גוונא, בהדהיא קי"ל הילכתא דרבנן) וכהלליה דרבי עקיבא דאמר כל

ג) נראה דר"ל דקי"ל בכ"ה בעירובין ס"ט ע"ב דמותן רשות מסמחך. ד) עיין היטב בר"ף כאן דמחה כל הרחיות שבחיל רבינו ע"ם.

בתים וחצרות פתוחין לתוכו והכא בתים איכא חצרות ליכא כי לא עירבו נמי ליחזינהו להני בתים כמאן דסתימי דמו וחצרות איכא ובתים ליכא אפשר דמבטלי ליה רשותא דכולהו לגבי חד סוף סוף בית איכא בתים ליכא אפשר דמצפרא ועד פלגא דיומא לגבי חד מפלגיה דיומא ולפניא לגבי חד סוף סוף בעידנא דאיתיה להאי ליתיה להאי אלא אמר רב אשי מי גרם לחצרות שיאסרו בתים וליכא אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ד]לא אמר ר' אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת. לקמן מפרש לתא למעוטי ליליא ומזוזה וכ"פ לא [ג] כל מלות הצוצות צשבת אמר ר' אליעזר אמכשירין ילמו שבת אסרי שתי הלחם הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קציכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [ד]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי מעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

[ה]בתים וחצרות פתוחין לתוכו והכא בתים איכא חצרות ליכא כי לא עירבו נמי ליחזינהו להני בתים כמאן דסתימי דמו וחצרות איכא ובתים ליכא אפשר דמבטלי ליה רשותא דכולהו לגבי חד סוף סוף בית איכא בתים ליכא אפשר דמצפרא ועד פלגא דיומא לגבי חד מפלגיה דיומא ולפניא לגבי חד סוף סוף בעידנא דאיתיה להאי ליתיה להאי אלא אמר רב אשי מי גרם לחצרות שיאסרו בתים וליכא אמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן [ד]לא אמר ר' אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קציכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [ד]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מצה והתניא מצה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי מעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

דילמא טפי גבי עומר מגבי שתי הלחם דהכא שמי יומא יתי קיירה: **לא.** בתמת: **מלד אחד.** דבתה לעומר מופנה דבתה דשתי הלחם אינה מופנה לקריבה לגופה: **ושמעינן ליה לרבי אליעזר דאמר.** גזירה שוה שאינה מופנה מצי למידין מינה אם אין להשיב אבל אם יש להשיב משיבין. ומפקת מינה דפקר מלות מלילה[ו] שמעינן ליה דאמר הכי דקתני חלילה בשמאל פסולה ורבי אליעזר מכשיר לה יליף רגל רגל ממלורע ופרכינן ורבי אליעזר לא יליף ממלורע והא תניא ר"ש לומר מניין לרציעה שהיא בזוזן יתמים נאמר כאן זוזן ונאמר להלן זוזן וכו' ומשמינן זוזן זוזן מופנה רגל רגל מופנה והאי לגו מופנה דקאמרינן מצי למידין קאמר דרגל דכתיב בחלילה אילטריכא ליה לגופה אבל מלד אחד מופנה הוא דפרשת מלורע [ז]מופנה הוא דהיה לעני דכולהו כתיבין במלורע עשיר: **ריבויא הוא.** דהא אוקמיתה ממנה מדשה ממיך ומפי למיכתב ממוצמותיכם לחם מנופה ותניא הוא: **למעוטי מאי.** דאמר רבי יוחנן לעיל לא לכל אמר רבי אליעזר למעוטי מי מכשירים אמי ללת אבל אמר: **וכל מכשיריו.** כגון לקוללו מן הממובר: **לעיולי.** שלא יתלה בטליתו בשבת כדאמרינן בפרק טעמא ואחיל: כל

אפשר דמבטלי **רשות** כו'. ות"ת כי עירבו מלרות נמי עם בתים מלינן למימר שיש להם במבוי לגבי מלר ומלרות פתוחות למבוי: **כמאן דסתימי דמי.** דהא לגבי מבוי כמאן דסתימי הוו דהא מלרות מפסיקות ביניהם שתין הבתים מויתין להם: **אפשר דמבטלי.** שני בתים שבמלר רשות אחת להם בחלר לגבי חד מיירייהו והוי כל החלר שלו ומותר להוליא מביתו לחלר: **פוף פוף בית לינה.** בכל חלר בתים ליכא ורב בעי שני בתים לכל חלר: **אלא אמר רב חסדא.** טעמא לאו משום בתים וחלרות פתוחות לתוכו הוא דרב בין עירבו בין לא עירבו מכיון דפתימי שתי חלרות למבוי בתים לכל חלר תורת מבוי עליו ויתר בלחי וקורה והיינו טעמא דכי עירבו בחלרות ולא נשתתפו במבוי לסור לטלטל בו וכי לא עירבו שרי: **מי גרם לחלירות שיאסרו.** על המבוי להלריכו שיתוף להוליא מן החלירות לתוכו: **בתים.** הוא דגרמי לו דאי לאו משום בתים שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדן ר"א אלא מגזירה שוה דתניא ר' אליעזר אומר מניין למכשירי שתי הלחם שדוחין את השבת נאמרה הבאה בעומר ונאמרה הבאה בשתי הלחם מה הבאה האמורה בעומר מכשירין דוחין את השבת אף הבאה האמורה בשתי הלחם מכשירין דוחין את השבת מופני דאי לא מופני איכא למיפרך מה לעומר שכן אם מצא קצור קוצר תאמר בשתי הלחם שאם מצא קצור אינו קוצר לאי אפנויי מופני מכדי כתיב [1]והבאתם את עומר ראשית קציכם אל הכהן [2]ביום הביאכם למה לי ש"מ לאפנויי ואכתי מופנה מצד אחד הוא ושמעינן ליה לר' אליעזר [3]דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין [3]תביאו רבויא הוא למעוטי מאי אילימא למעוטי לולב [ד]והתניא לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי סוכה והתניא סוכה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי ר"א ואלא למעוטי מלה והתניא מלה וכל מכשיריה דוחין את השבת דברי רבי אליעזר ואלא למעוטי שופר והתניא שופר וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי ר"א אמר רב אדא בר אהבה למעוטי ציצית לטליתו ומזוזה לפתחו תניא נמי הכי ושוין שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה לפתחו שהוא חייב מאי מעמא אמר רב יוסף לפי שאין קבוע להם זמן אמר ליה אביי אדרבה מדאין קבוע להם זמן כל

(דף סו:) אין ביטול רשות מחלר לחלר ועוד דבללו הכי פרין שפיר: **מפלגא דיומא לפניא.** רב לטעמיה דלמר בפרק עירובין (דף סח:) מבטלין וחוזרין ומבטלין: **מי גרם לחצרות.** דלמר בפרק כל גגות העיר (דף עג.) גג ומלר קרקף ומבוי כולן רשות אחת הן ומטלטלין מזה לזה ואמר רב עלה הלכה כר' שמעון והוא עירבו בתים עם החלרות ללא שכיחי מאני דבתים בחלר לעניין טלטול בתוכו נמי כי לא עירבו חלרות עם הבתים שרי דהוה להו כמו שנשתתפו בו דמי גרם לו למבוי ליאסר ולהלטרך לשיתוף בתים גרמו לו ואינם שהרי נשתלפו ממנו ומותר להוליא מן החלרות למבוי כאילו נשתתפו ובנשתתפו ללא משתלף הן למותר לטלטל בכולן: **לא לכל אמר רבי אליעזר.** לא בכל מכשירי מלוה אמר כן. ולקמן מפרש מי מכשירי מלוה אמר לתא למעוטי: **שתי הלחם.** דלעלרת מוצא יום הן ואין לאחרן עד למחר: **ולא למדן רבי אליעזר.** דלפייתם תלמה שבת ללא בגזירה שוה ואי בכל מכשירי מלוה בעיקר המלוה ונוהגת בשבת אמר מכשיריה כמותה למה לי גזירה שוה: **מה הבאה האמורה בעומר מכשירים.** דהיינו קלירה טחינה והרקדה שלה דוחין את השבת כדאמרינן בפרק (דף עב.) במרים ובקליר תצבות[ד] מה מרים דשות לף קליר דשות יש קלירה דבעומר שהיא מלוה: **אבל** [ג] **מלה קלוי.** שלא בשם עומר מלוה לקלוי לשמה דכתיב וקלרתם והבאתם הלכך קלירה גופה מלוה היא אמר רחמנא בשתי הלחם שלא יהא בהן קלירה: **לאי.** בתמת: **מלד אחד.** דבתה לעומר מופנה דבתה דשתי הלחם אינה מופנה לקריבה לגופה: **ושמעינן ליה לרבי אליעזר דאמר.** גזירה שוה שאינה מופנה מצי למידין מינה אם אין להשיב אבל אם יש להשיב משיבין. ומפקת מינה דפקר מלות מלילה[ו] שמעינן ליה דאמר הכי דקתני חלילה בשמאל פסולה ורבי אליעזר מכשיר לה יליף רגל רגל ממלורע ופרכינן ורבי אליעזר לא יליף ממלורע והא תניא ר"ש לומר מניין לרציעה שהיא בזוזן יתמים נאמר כאן זוזן ונאמר להלן זוזן וכו' ומשמינן זוזן זוזן מופנה רגל רגל מופנה והאי לגו מופנה דקאמרינן מצי למידין קאמר דרגל דכתיב בחלילה אילטריכא ליה לגופה אבל מלד אחד מופנה הוא דפרשת מלורע [ז]מופנה הוא דהיה לעני דכולהו כתיבין במלורע עשיר: **ריבויא הוא.** דהא אוקמיתה ממנה מדשה ממיך ומפי למיכתב ממוצמותיכם לחם מנופה ותניא הוא: **למעוטי מאי.** דאמר רבי יוחנן לעיל לא לכל אמר רבי אליעזר למעוטי מי מכשירים אמי ללת אבל אמר: **וכל מכשיריו.** כגון לקוללו מן הממובר: **לעיולי.** שלא יתלה בטליתו בשבת כדאמרינן בפרק טעמא ואחיל: כל

רבינו חננאל (המשך)

מלאכה שאפשר לה לעשות מע"ש אינה דוחה את השבת, והבאת אומל כיון שאיפשר לו להביאו מע"ש ולא הביאו אין הבאתו דוחה את השבת. ואפילו לעניין עשית פסח דכרת הוא, לא מיתיתן אומל למול בנו או עבדו כדי שיותר לו לעשות פסח. ולא שנא להו לרבנן לא דרך דה"ר ולא דרך גגות וקרפיפות וחצרות הכל אחד הוא ובכל אסור. **ואשכחתן** בתלמוד א"י עובדא ולא הביאוהו בשבת, דאמרינן בכל מקום (רב) עבד[ד] מעשה רב דגמרינן שמואל בר אבודימי הוה ליה מינה, וזה הוא המעשה, ר' עובדא למגזר לרב ששעא בריה. אנשיון למיתי אומל שאל לר' מונה אמר להון ידחה למחר, שאל לר' יצחק בן אלעזר אמר להון משחוק [קונדיטון] לא אנשיתון ומיתי אומל אנשיתון, ידחה למחר.

א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לא לכל א"ר אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת, שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדם ר' אליעזר אלא מג"ש, ונאמרה הבאה בעומר, שנאמר והבאתם את עומר וגו', ונאמרה הבאה בשתי הלחם, שנאמר ממושבותיהם תביאו לחם תנופה שתים וגו'. מניין שהעומר דוחה שבת,

גרסינן באחרית פרק ר' ישמעאל אומר, העומר היה בא בשבת מג' סאין וכו', ת"ר תקריב את מנחת סוטה בכורים, מה ת"ל לפי שמצות העומר להביא מן הקמה, מניין שאם לא מצא קמה יביא מן העומרין ת"ל תקריב כו', עד תקריב לפי שמצותו לקצור בלילה. מניין שאם קצר ביום כשר ודוחה שבת, ת"ל תקריב כל שהוא תקריב מ"מ תקריבו אפילו בשבת אפילו ביום בטומאה. **ותוב** תניא [בתו"כ] בסוף פרשת אמור אל הכהנים (ובפסחים עז ובמנחות עב) רבי אומר וידבר משה את מועדי ה', מה ת"ל לפי שלא למדנו שדוחין את השבת אלא הפסח והתמיד שכתוב בהן במועדו, מניין לרבות העומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמהן שידחו שבת, ת"ל וידבר משה את מועדי ה', קבעו מועד אחד לכולן. ופשוטה היא זו ההלכה כר' שמעון בפרק כל גגות העיר רשות אחת הן. **ואפילו** ר' אליעזר שמתיר במכשירי מצוה מודה שאם ציייץ טליתו ועשה מזוזה בפתחו בשבת שהוא חייב. ואמרינן מ"ש הני ואוקימנא

רב נסים גאון

פרק יש **רבי אליעזר אומר.** ואאמי מופנה מצד א' הוא, ושמעינן ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין. דע שאע"פ שלא מצאנו לר' אליעזר בפירוש שאמר דבר זה, יודעים אנחנו אותו מדבריהם בסמ' נדה בפרק המפלת (דף כב:) מופנה מצד אחד לר' ישמעאל למידין ואין משיבין, להבין למידין ומשיבין. והואיל ור' אליעזר ג) עומד כר' ישמעאל, כי אנו מוצאין ר' יהושע חברו של ר' אליעזר אומר [ע"ז דף כט במשנה] ישמעאל אחי, ועם זה לא נתיחד בחלוקה בזה הדבר אלא ר' ישמעאל והשאר שוו כולם בדבר אחד מופנה מצד אחד למידין ומשיבין, ידענו כי ר' אליעזר בכלל החכמים ששוו עומר וסובר כמותן. שאילו היה חולק עליהן בדבר זה היה נזכר עם ר' ישמעאל, וכיון שלא הוזכרה החלוקה אלא בר' ישמעאל בלבד נתברר כי ר' אליעזר אינו שוה לו וכרבנן סבירא ליה. ומיכן אמרו ושמעינן ליה לר' אליעזר דאמר מופנה מצד אחד למידין ומשיבין, לפי שכל החכמים שהיו באותו הדור שוו בדבר זה חזר מר' ישמעאל שהוזכר בפירוש שהוא חולק.

ג) אין הלשון מדויק ומסנס מוטעמו שולמי ר"ל היה כדולו של ר' יהושע ואם אימא סיפא דסבר כוותיה היה לאסוקי עם ר"י ועיין בכ"י כתן בד"ס ומשמעון וביומות קד ע"ל ד"ה לא מופני ו"ע.

רבינו חננאל (המשך)

מלאכה שאפשר לה לעשות מע"ש אינה דוחה את השבת, והבאת אומל כיון שאיפשר לו להביאו מע"ש ולא הביאו אין הבאתו דוחה את השבת. ואפילו לעניין עשית פסח דכרת הוא, לא מיתיתן אומל למול בנו או עבדו כדי שיותר לו לעשות פסח. ולא שנא להו לרבנן לא דרך דה"ר ולא דרך גגות וקרפיפות וחצרות הכל אחד הוא ובכל אסור. **ואשכחתן** בתלמוד א"י עובדא ולא הביאוהו בשבת, דאמרינן בכל מקום (רב) עבד[ד] מעשה רב דגמרינן שמואל בר אבודימי הוה ליה מינה, וזה הוא המעשה, ר' עובדא למגזר לרב ששעא בריה. אנשיון למיתי אומל שאל לר' מונה אמר להון ידחה למחר, שאל לר' יצחק בן אלעזר אמר להון משחוק [קונדיטון] לא אנשיתון ומיתי אומל אנשיתון, ידחה למחר.

א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן לא לכל א"ר אליעזר מכשירי מצוה דוחין את השבת, שהרי שתי הלחם חובת היום הן ולא למדם ר' אליעזר אלא מג"ש, ונאמרה הבאה בעומר, שנאמר והבאתם את עומר וגו', ונאמרה הבאה בשתי הלחם, שנאמר ממושבותיהם תביאו לחם תנופה שתים וגו'. מניין שהעומר דוחה שבת,

1 וְדִבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם אֶת קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֵת עֹמֶר רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל הַכֹּהֵן:

ויקרא כג י

2 וְסָפְרתֶם לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:

ויקרא כג טו

3 מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים לַיהוָה:

ויקרא כג יז